

3. postní neděle (19.3.2017)

Výňatky z apoštolské exhortace papeže Františka *Radost evangelia:* „Matka s otevřeným srdcem“

44. Jak pastýři, tak i všichni věřící, kteří provázejí své bratry ve víře nebo na cestě otevírání se Bohu, nesmějí zapomínat na to, co velmi zřetelně učí Katechismus katolické církve: „Přičitatelnost a odpovědnost za nějaké jednání může být snížena a dokonce potlačena neznalostí, roztržitostí, násilím, strachem, návyky, bezuzdnými vášněmi a jinými psychickými nebo sociálními činiteli“. Proto aniž by se snižovala hodnota evangelního ideálu, je zapotřebí doprovázet milosrdenstvím a trpělivostí možné etapy růstu jednotlivých lidí, jež se utvářejí den po dni. Kněžím připomínám, že zповědnice nemá být mučírnou, nýbrž místem Pánova milosrdenství, které nás podněcuje ke konání možného dobra. (...) Všem se musí dostat útěchy a povzbuzení spásonosné Boží lásky, která tajemně působí v každém člověku, navzdory jeho nedostatkům a pádům.

45. (...) Misionářské srdce si je vědomé těchto omezení a stává se „u slabých slabým... pro všechny vším“ (1 Kor 9,22). Nikdy se neuzavírá, nikdy se neuchyluje do vlastního bezpečí, nikdy nevolí sebeobrannou strnulost. Ví, že samo musí růst v chápání evangelia a rozlišování cest Ducha, a proto se nezříká možného dobra, ale vystavuje se riziku, že se zašpiní blátem z cest.

47. Církev je povolána k tomu, aby byla vždycky otevřeným domem Otcovým. Jedním z konkrétních znamení této otevřenosti jsou všude otevřené dveře kostelů (...). Ale jsou i další dveře, které také nemají být zavřeny. Všichni se mohou určitým způsobem účastnit církevního života, všichni mohou být součástí společenství a ani dveře svátostí by neměly být zavírány

z ledajakého důvodu. Platí to zejména o svátosti, která je „branou“ – o křtu. Eucharistie, byť představuje plnost svátostného života, není odměnou pro dokonalé, nýbrž velkorysým lékem a pokrmem slabých. Tato přesvědčení mají také pastorační důsledky, kterými jsme vyzváni se zabývat s rozvahou a odvahou. Častokrát se chováme jako kontrolori milosti, a nikoli jako její nástroje. Církev ale není celnice, je otcovským domem, kde je místo pro každého i s jeho úmorným životem.

48. (...) Když čteme evangelium, nalezneme jednu velmi jasnou směrnicí: pozvi nikoli přátele a bohaté sousedy, nýbrž zejména chudé a nemocné, ty, kdo jsou často podceňováni a zapomenutí, „ti kdo nemají čím odplatit“ (srov. Lk 14,14). (...) Dnes i vždycky „jsou chudí přednostními adresáty evangelia“.

49. Vyjděme, vyjděme nabídnout všem život Ježíše Krista. Opakuji tady celé církvi to, co jsem mnohokrát řekl kněžím a laikům v Buenos Aires: je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám. (...) Doufám, že víc než strach z pochybení nás bude pudit strach z uzavřenosti do struktur, které nám skýtají falešnou ochranu, do norem, které z nás činí nelitostné soudce, do zvyků, v nichž se cítíme klidně, zatímco venku je množství hladovějících a Ježíš nám bez ustání opakuje: „Vy jim dejte jíst“ (Mk 6,37).

Otázky k zamyšlení

- **Struktury, normy a zvyky nejsou špatné a naopak nám pomáhají. Ale neexistuje v mém životě riziko, že se stanou cílem místo prostředkem? Jak můžu zůstat otevřený lidem, kteří nepatří do stejných struktur, nemají stejné zvyky a neplní stejné normy? (§49)**

- **„Všem se musí dostat útěchy a povzbuzení spásonosné Boží lásky navzdory jejich nedostatkům a pádům“ (§ 44). Jsou kolem mě lidé, kteří se cítí odmítnutí kvůli svým nedostatkům a pádům? Co můžu udělat pro to, aby se jim dostalo útěchy a povzbuzení?**

- **„Církev není celnice, je otcovským domem, kde je místo pro každého i s jeho úmorným životem“ (§ 47). Jak se můžu chovat jako „nástroj milosti“ a ne jako její „kontrolor“ vůči těm, kdo jsou na okraji společenství?**